

LA GRAN ESTAFA

RETRIBUCIONS

A. NO TÉ UN ALTRE NOM: ESTAFA

Els sindicats CCOO i UGT han signat un Acord amb el Ministeri d'Hisenda i Funció Pública en virtut del qual (llegim a la nota de premsa emesa per l'esmentat Ministeri¹) *“acuerda subir el sueldo de los funcionarios hasta un 3,5% en 2023 y abonar una compensación del 1,5% adicional para 2022”*.

Tot i que al títol de la nota de premsa no s'hi diu res, a l'interior es parla d'un increment per al 2024 del 2% (*“que podría subir hasta el 2,5% en función de la variación de IPC armonizado”*).

Se'ns aclareix també en què consisteix aquest *“hasta un 3,5%”*. Resulta que la pujada (per al 2023) en realitat serà d'un 2,5% (això sí, si l'IPC interanual de setembre de 2023 supera el 6%, hi haurà un 0,5% addicional de pujada i també hi haurà un altre pujada addicional de 0,5% si el PIB del 2023 supera el previst pel Govern en el PGE).

Així ens ho resumeix el Ministeri

“Por lo tanto, el incremento salarial fijo durante el periodo 2022-2024 es de un porcentaje fijo del 8%, que se puede incrementar hasta un máximo de un 9,5% en el citado período, en función de diversas variables...”

Anem a pams

La inflació per a l'any 2022, segons les previsions més optimistes (la real no se sabrà fins gener de 2023) serà del 8,5%. La pujada per al 2022, com a resultat d'aquest acord, haurà estat del 3,5% (el 2% que ja ens havien apujat més la compensació de l'1,5% per finals d'aquest any). Aquest acord, doncs, valida i subscriu una pèrdua de poder adquisitiu d'un 5% (que se suma a la que ja veníem arrossegant).

Pel 2023 la pujada real serà del 2,5%. No sabem de quan serà la inflació però difícilment, sinó impossible, vistes les previsions, passarem d'una inflació del 8,5% a una del 2,5%. Per tant s'està acceptant també una pèrdua de poder adquisitiu per l'any 2023.

Els dos 0,5% de part variable són més una burla que cap altra cosa:

Per una banda s'accepta que si la inflació puja per sobre del 6% tindrem un augment del 0,5%, és a dir, s'accepta perdre com a mínim un 3% del poder adquisitiu (6%-2,5%-0,5%).

I per altra banda, es vincula l'altre 0,5% a que el PIB pugi més del que havia previst el Govern, cosa que no ha passat mai. Els Governos fan sempre previsions optimistes, per tal d'estimular les inversions, que mai no es compleixen. Per tant aquest 0,5% és també un brindis al sol, una presa de pèl, o tot plegat i alhora.

Per al 2024 ni la pujada arriba a la del 2023 ni s'inclou un dels dos distractors 0,5% (no fos cas que l'abús d'engany no generés més empenyament que cap altra cosa).

En definitiva

La pujada del període 2023-2024 (que és el període que realment es contempla, tot i la trampa d'incloure el 2022) és del 6% (1,5% + 2,5% + 2%) quan, la inflació, només per al 2022, serà, com a mínim, del 8,5 % i la dels anys següents, vista la situació econòmica general, no sembla que hagi de ser millor.

Els sindicats signants

En diuen des d'UGT que aquest acord “... *amortigua de manera razonablemente realista, los efectos de la subida de la inflación en el poder de compra...*” i que recolzen aquest acord “...*des de la coherencia, el realismo y la responsabilidad que nos caracteriza*”.

Des de CCOO, més discrets aquest cop, es limiten a assenyalar com a bondats d'aquest acord qüestions irrelevantes com ara que per primer cop es revisa a l'alça la pujada prevista als PGE (els de 2022) i que feia ja un parell d'anys que no se signava cap acord.

Conscients del desastre d'Acord que han signat, que no té cap escletxa que permeti defensar-lo, ho fien tot a altres qüestions pendents de tractar.

Des de la IAC ens preguntem: com es pot tenir la barra de dir que aquest Acord “*amortigua de manera razonablemente realista, los efectos de la subida de la inflación...*”? És creuen les seves pròpies mentides o realment es pensen que som idiotes?

L'única certesa és que el recolzament es fa “... *des de la coherència...*”, ja que la seva signatura és coherent amb els altres acords en matèria de retribucions que han firmat en el passat, en particular l'Acord de 2018, i que ens ha dut a l'actual pèrdua de poder adquisitiu i rebaixa salarial.

És a dir, els sindicats CCOO i UGT, amb la firma d'aquest acord, han preferit recolzar el Govern i avalar una pèrdua de poder adquisitiu (que en 3 anys pot superar el 10% i que cal sumar al que ja tenim acumulat) abans que plantar-se i lluitar per una millora salarial i unes condicions de treball dignes.

La nostra postura

Per si no ha quedat prou clar, des de la IAC ens oposem de forma nítida i clara a l'acord signat. No pot ser que amb un índex d'inflació de com a mínim el 8,5% se'ns apliqui una pujada del 6% que ni tan sols compensa la de 2022 i que, de facto, implica una pujada nul·la per al 2023 i 2024, tot i que les previsions d'inflació indiquen que serà també força elevada.

Cal exigir increments retributius d'acord amb la pujada de la inflació i, en qualsevol cas, no renunciar mai, com a mínim, al manteniment del poder adquisitiu per part d'una classe treballadora que ha

estat fortament colpejada per les crisis i que ja fa prou sacrificis i malabars amb els sous de misèria que rep i que la condemnen a una situació d'angoixa i precarietat permanent.

B. CADA DIA MÉS POBRES

Durant el període que va de 2006 a 2021, els funcionaris i funcionàries públiques vam perdre un 12,4% de la nostra capacitat adquisitiva. En aquest primer període i fins el 2010 es va imposar una baixada salarial del 5% de mitjana i després es van produir diverses congelacions salarials o bé uns increments per sota de l'IPC o insuficients per a remuntar la pèrdua de poder adquisitiu que al 2021 es va situar al 12'4%. Ara, amb l'acord signat per CCOO i UGT, la pèrdua de capacitat adquisitiva dels salaris públics s'incrementarà al 17,4%.

Tant si l'economia i les finances públiques van bé, com si van malament, la recepta és sempre la mateixa: moderació salarial que empobreixen contínuament les treballadores públiques.

Amb aquest acord, els salaris públics continuen perdent capacitat adquisitiva. Al 2022 els sous públics han crescut únicament el 2%, i l'acord hi afegeix una pujada addicional de l'1,5%, pujada que en total no cobreix ni la meitat de la inflació prevista, que és del 8,5%.

La realitat de les administracions catalanes és diferent de l'estatal. El poder de compra dels salaris públics a Catalunya és més baix perquè el nivell de preus és més alt que el de la mitjana de la resta de comunitats autònomes (+7,6% al 2017) i la inflació dels darrers anys ha estat una mica més elevada aquí a Catalunya.

Per altra banda, i més enllà de l'acord nefast que han signat CCOO i UGT amb el Govern de l'estat, res no impedeix que des de Catalunya es puguin incrementar aquestes retribucions i millorar les condicions salarials dels treballadors i treballadores públiques. De fet, no seria la primera vegada que, a la mesa general de funció pública i gràcies a les propostes i lluita de la IAC, es millora o reverteix un mal acord signat a Madrid per part de les dues grans centrals sindicals.

De fet, l'únic objectiu de CCOO i UGT a l'hora de signar aquest acord ha sigut donar estabilitat al govern estatal actual de PSOE i Podemos encara que això suposés validar una pèrdua de poder adquisitiu i empobrir encara més una classe treballadora que ha sigut especialment colpejada per les crisis i que va fer uns esforços enormes per sortir, primer de la crisi econòmica i després per minimitzar la crisi pandèmica.

Davant de l'empobriment general i intens que pateixen les treballadores públiques i el conjunt de la classe obrera, era el moment de lluitar i apuntar cap als qui acumulen fortunes i beneficis milionaris (segueixen essent dels que paguen menys impostos d'Europa) en comptes de validar una nova retallada i justificar orgullosos la signatura d'una pèrdua poder adquisitiu.

Des de la IAC no renunciarem a lluitar per aquest increment salarial que ens permeti millorar, o com a mínim, no perdre poder adquisitiu (ni durant el 2022 ni l'acumulat). Per això, proposarem una millora en el marc de la Mesa General de la Funció Pública de Catalunya i no dubtarem en mobilitzar-nos amb totes les nostres forces per tal d'aconseguir-ho.

És un fals mite que les funcionàries tenen uns sous excessivament alts. A molts llocs de treball de l'administració els sous són molt modestos i la pujada de preus està suposant problemes importants

per a moltes treballadores. Segons la RLT, el 58% les treballadores de la Generalitat tenen unes remuneracions inferiors al salari mitjà de Catalunya.

El Govern de l'Estat vol que aquesta revisió salarial sigui una referència per la negociació col·lectiva dels convenis privats, però si volem que els convenis privats incorporin revisions salarials suficients per a mitigar l'efecte de la inflació caldrà apuntar més amunt.

Aquesta inflació no l'està provocant ni els salaris ni la despesa pública. És una inflació generada principalment per la pujada de costos energètics i bàsics, sectors controlats per empreses que tenen un poder molt gran per a pujar els preus i multiplicar els seus beneficis. La mala regulació d'aquests sectors per part de les administracions està permetent que la inflació no s'aturi.

Per tant, és una inflació política, i les polítiques econòmiques que s'estan aplicant no van a l'arrel del problema sinó que traslladen l'impacte de la inflació a sobre de les classes treballadores, que cada mes que passa està més empobrides, mentre els beneficis de les empreses no només no estan assumint cap mena de cost sinó que segueixen augmentant.

Des de la IAC ens comprometem a iniciar la lluita que faci falta i encapçalar les mobilitzacions necessàries per aconseguir recuperar el poder adquisitiu i que aquesta vegada la crisi no recaigui sobre les espatlles de la classe treballadora sinó que la paguin els rics i els qui més beneficis fan i s'aprofiten de la nostra precarietat.

**NI ESTAFES NI MENTIDES NI RENÚNCIES!
CONTRA LA CARESTIA DE LA VIDA,
INCREMENT SALARIAL
I RECUPERACIÓ DEL PODER ADQUISITIU!**